

Phạm văn Khôi

Chuyện của đàn ông

Trích trong tập truyện ngắn :Trong Vùng xoáy luân hồi

Khi biết tôi là tác giả của một bài thơ tình vừa được đăng trên một tạp chí văn nghệ thì cô ta bỗng nhìn tôi với một ánh mắt thân thiện, tình cảm. Với tôi, điều này không còn là cảm giác nữa, mà là bản năng. Tôi hiểu rằng, ánh mắt cô ta đang lóe lên một thềm muốn phiêu diêu tràn ra từ một thân thể khỏe mạnh. hừng hực từ trường gợi cảm ma quái. May thay, ánh mắt ấy vẫn còn le lói một chút trí tuệ. Cô ta ngâm khe khẽ bài thơ của tôi. Nửa như muốn giỡn chơi, nửa như muốn chấp nhận . Dù muốn hay không thì sợi dây đàn tình trong tôi cũng bắt đầu rung động.

*“... anh ập đến bất ngờ như cơn gió
em mỏng manh như cọng lá khô
đuôi theo em không biết đến bao giờ
Đừng trách giận em...khô...
Đời lá rụng...”*

Tôi nhủ thầm, cô ta yêu thơ... yêu luôn cả tôi ?! Tôi được biết, Cô ta là Diệu Li. Một ca sĩ sắp nổi danh. Cô đã ở tuổi ba mươi. Do vậy, gọi là “cô gái” thì có vẻ hơi muộn. Mà gọi là “Đàn bà” thì e hơi sớm. Dù sao... ở Diệu Li vẫn tiềm tàng những mầm mống nổi loạn tình dục. Một sự nổi loạn hết

sức thân ái. Diệu Li có thân hình cân đối và chắc nịch, nhưng có vẻ đang mấp mé đến sự phì lộn. Bộ ngực căng tròn được tạo hóa khéo léo đặt trên nền da “bánh mật” thuần khiết. Đây là một biểu hiện cô rất bền bỉ tập luyện hình thể. Dũng cảm can phá sự tàn phai tất yếu của sắc đẹp. Kẻ thù của họ là thời gian.

Diệu Li có đôi mắt lá răm buông thả, được tiếp nối bằng đường cong mỹ miều của sống mũi. Nó tự nhiên, hài hòa như hoa với lá. Có lẽ, bởi điều này mà trong tôi dâng lên khoái cảm ? Bởi tính tôi vốn đam mê những vẻ đẹp hoang dã, kiêu như gái Digan hoặc những cô gái da đen da đỏ. Không lẽ Diệu Linh có sự pha trộn giữa đen và đỏ ? Thú thật, tôi đã có vợ. Nhưng lạ chúa ! Thử hỏi trên thế gian này... một “Đàn ông” nào nhìn thấy gái lạ, gái đẹp mà không có cảm giác như nhìn thấy “Cá tươi” đang dẫy đàn đạch trên chảo mỡ không chứ ?

Buổi hẹn đầu với Diệu Li đã gây cho tôi một ấn tượng khó quên. Chúng tôi tranh luận với nhau một đề tài tưởng chừng đơn giản nhưng thật ra đầy hiểm hóc. Quan hệ với nhau theo kiểu gì đây ?... Bạn ?... Anh em nuôi ? Tình nhân ?- (Kiểu ăn vụng nhưng chùi mũi cho sạch). Và rồi sẽ đi tới đâu, về đâu ?

Diệu Li cũng đã từng yêu, từng có chồng, nhưng đã ly hôn. Còn tôi cũng đang có một gia đình, cho dù không lấy làm khả dĩ cho lắm. Thường thì vẫn phải chép miệng làm vui. Nhiều khi tôi cứ tự hỏi : “ Tại sao mình lại đại dột lấy vợ nhỉ ?”

Bây giờ, tôi đang tiếp nhận một môi tình mới mẻ. Tuy không còn cháy bỏng như tình đầu nhưng cũng có cái thú riêng của nó. Ví như ngày trước tôi ăn món gà mái tơ rán, còn bây giờ tôi đang tìm cách ăn vụng món gà mái hầm ! Tự tin vào những xét đoán của mình, tôi nói với món gà hầm của tôi :

- Chúng ta phải thề với nhau rằng... chỉ nói thật với nhau mà thôi.

Diệu Li trả lời,giọng ngân nga luyến láy như ca trù :

- Ở tuổi bọn mình thì...chẳng còn gì để nói dối nữa.
- Nói dối là hèn nhát ! - Tôi nhấn mạnh.
- Chỉ có hèn nhát mới nói dối ! – Nàng phụ họa.

...Im lặng một lát, Nàng bỗng nhìn tôi với ánh mắt đắm đuối say nồng...nàng vươn cổ lên...Tôi hiểu rằng nàng muốn chủ động cùng tôi trao đổi một cái gì đó?...Ôi ! Đôi môi mọng ửng đỏ ửng đang run rẩy tỏa hương. Thằng “đực” trong tôi bắt đầu cựa quậy. Nó vụt bay ra khỏi cái hàng rào vô hình của mặc cảm và khuôn thước cổ lỗ để nở bung giữa thực tại. Chúng tôi hôn hã hôn nhau. Hôn với đầy đủ ý thức và kinh nghiệm của một cặp tình nhân có số tuổi mà tổng của nó bằng “cổ lai hy”.

Chính tôi là người ngắt nụ hôn trước bởi tôi chưa bao giờ trải qua một “nụ” nào dài hơi đến thế ! Phải thừa nhận rằng,đàn bà thời nay “hơi” khỏe thật ! Nàng luyến tiếc nhìn tôi với vẻ khát vọng vô bờ,khiến mắt nàng trông đại hăn đi. Tôi hơi bị hoảng rồi cố trấn tĩnh,dịu dàng nói với nàng giống như một trí thức đức hạnh thổ lộ tâm trạng với một người đàn bà chính chuyên :

- Chúng ta phải thỏa thuận với nhau xem...nên quan hệ với nhau theo kiểu gì cho tiện ?
- Yêu !

Trời đất ơi ! Tại sao cứ phải yêu nhỉ ? Đi “ngâm” có tốt hơn không...Tôi thâm nghĩ như vậy rồi bình thản môi một một điều thuốc lá và nói :

- Yêu nhau ?
- Vâng ! Yêu nhau như thời mới lớn. Đó là thiên đường duy nhất của dục vọng !

Tôi giật mình bởi câu trả lời của nàng và chợt nhận ra rằng mình đang đứng giữa thiên đường.

- Em nói chuyện như một nữ sĩ !

- Anh cũng nịnh “đằm” khéo lắm !
- Em đừng hiểu lầm...tôi nghiệp anh !

Nàng lại sà vào lòng tôi và thể hiện những cảm xúc của mình một cách tự nhiên đến nỗi một thằng đàn ông có thâm niên yêu đương như tôi cũng phải e ấp. Thấy tôi chỉ ngồi im rít hết điều thuốc này sang điều khác,nàng bảo tôi :

- Anh nghiện thuốc lá phải không ?
- Ừ !
- Bỏ đi,vừa hại sức khỏe vừa tốn kém !

Và bắt đầu nàng tuôn ra những điệp khúc rên rỉ muôn thừa về chủ đề gia đình chẳng khác gì bà xã ở nhà. Tôi tự rút ra một kết luận : Họ giống nhau như đúc ! Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu mặc cho nàng rên rỉ,tai tôi như chiếc ống bơ thủng cả hai đầu. Kinh nghiệm của những năm tháng “Đẹp duyên” đã dạy tôi cách tự vệ như vậy. Chẳng lẽ mới chỉ hôn nhau một cái mà đã có quyền “săn sóc” nhau đến nơi đến chốn đến như vậy sao ? Tôi đành phải ngắt lời nàng :

- Chiều nay anh mắc họp ban,chúng ta tạm biệt !
- Biết ngay mà,các ông là chỉ có hội với họp tối ngày không biết chán ! Mươi ông như một !

Tuy vậy,vừa dứt lời,nàng lại bình cặp môi lên như thể nàng muốn mớm cho tôi quả chín trong mắt nàng lim rim chờ đợi. Cảm giác trong tôi chợt thay đổi đột ngột. Tôi thấy đôi môi mọng ướm kia bỗng biến thành một vòng xích đen sì. Đôi mắt lá rằm buông thả kia cứ chập chờn như hai viên đạn súng lục...và bộ ngực căng tròn gợi cảm kia bỗng nhú ra hai lưỡi dao nhọn hoắt.

...Tất cả ! Tất cả những khêu gợi giới tính ấy vụt hòa vào nhau và hiện diện như hình hài một đao phủ của mọi thời đại. Tôi vùng đứng dậy và lễ

phép nói :

- Thôi,tạm biệt em !
- Ngày mai cũng giờ này nhé anh ?
- Ngày mai,cả ngày họp chuyên môn !
- Lại họp !cũng thứ hai vậy,em đợi anh tại đây... nhớ nhé...thiên đường của em !

Tôi nhảy vọt lên xe,gò cổ đập thật nhanh. Bỏ lại sau lưng một “Thiên đường tình ái”. Bất giác,tôi chợt nhớ đến một câu nói của miệng của ông hàng xóm già có đến ba vợ và mười tám người con. Cứ mỗi khi có ai hỏi về gia cảnh,ông ta chỉ lắc đầu và nói :

- Ôi ! Thiên đường bãi rác...

Tháng 8/1991

Nguồn: Tác giả / VNthquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 28 tháng 2 năm 2008